

DOORLEREN

Wim Voermans

Nu met die kabinetsplannen om (t ) lang studeren aan te pakken, moet ik er af en toe aan terugdenken.

Het was mijn eerste auto. Ik had hem net voor 900 gulden gekocht van een antiekhandelaar. Ja echt, van een antiquair. Die had hem achter een oude varkenskooi staan. Grote kale plekken in de lak, een paar deuken, maar motorisch nog goed. Kever, ovaaltje uit 1954. Alle verdiensten uit dat ene bijbaantje bij Le Bistro erin gestopt (zie www.wimvoermans.nl/pdf%20documenten/De%20Bistrot.pdf). Iemand via iemand en iemand spoot hem over voor een habbekrats en zo bezat ik ineens op mijn 25e mijn eerste echte auto. We schrijven 1986.

Ik besloot naar mijn ouders te rijden om hem daar eens te laten zien. Een uitdaging dat ding op de weg te houden. Techniek en rijcomfort uit een ander tijdperk natuurlijk. Na eindeloos te zijn ingehaald door iedereen bereikte ik dan toch het buitengebied van de gemeente Zundert en ook de landweg die naar de overtreffende trap van achteraf voerde: de plek waar ik geboren ben.

De kever hobbelde stoterig over de ongelijke straatstenen dat laatste stuk. Wat ge irriteerd stuurde ik de laatste bocht in die door een bomenrij niet helemaal was te overzien. Vol op de rem moest ik ineens. Ik schrok me dood. Met een rotvaart kwam een enorme gifgroene, minstens drie neenhalve meter hoge, John Deere-tractor op me inrijden. Manshoge banden en een dreunende dieselmotor. Ik kon het gevaarte nauwelijks ontwijken en slipte de berm in. Ook de tractor stopte.

'H  Wim!!,' riep iemand daar vanuit de hoogte, 'hoe-ist-mejouw?'

Jan Simons, het was Jan Simons daarboven in de cabine. Een nagelnieuwe tractor, dat kon je zo zien. Joviaal gooide Jan zijn deur een beetje open. *Highway to Hell* van AC/DC beukte uit de boxen. Hij lachte breeduit. Jan: buurjongen bij ons uit de straat. Van kinds af aan mee gespeeld, klasgenoot op de lagere school vanaf de eerste. Zijn tweede, want hij was een keer blijven zitten. Leuke aardige vent. We verloren elkaar uit het oog toen we naar de middelbare school gingen.

'Mooie tractor,' zei ik. 'Wat een ding man.'

Jan grinnikte. 'Kost mjeer dan honderdduzend gulde...,' zei hij zonder trots. 'En dorum mot ik nu elke dag van 6 uur smorreges tot 10 uur savonds loonrije mee da ding. Al mijn vullingen liggen eruit. Maar ja ik moes wa na die K(...)Tuinbouwschool waar ik niks geleerd heb.' En daarop lachte hij hard 'Mar jao... wa nukt 't.' Onweerstaanbaar en aanstekelijk vrolijk Jan, nog steeds.

'En gij...?' zei hij met een vriendelijke knik.

'Ik studeer...'

'Bende gij nog steeds bezig?? En gij kon nog wel zo goed leren...'